

[Svend E. Johansen.]

lede Bedrageriundersøgelse, naar Begæring herom fremsættes af en Person, der anser sig for bedraget“.

Dette mærkelige Udtryk „for Tiden“ begriber jeg ikke, men jeg begriber godt, man siger, man kun kan indlade sig paa Undersøgelse, naar Begæring herom fremsættes af en Person, der anser sig for bedraget, for man hævdede, at Elith Jensen kunde ikke have anset sig for bedraget. I „Søjlehussagen“ følte Harry Jacobsen sig imidlertid i høj Grad bedraget af Statsbanerne — det føler han sig for øvrigt den Dag i Dag —, men dengang nægtede Myndighederne alligevel en Bedrageriundersøgelse, og daværende Justitsminister Steincke forklarede det under Forespørgselsdebatten i 1938 — Folketingstidenden Sp. 1538 — med, at

„til Sigtelse for Bedrageri kræves, at nogen ved retsstridig at fremkalde, bestyrke eller udnytte en Vildfarelse bestemmer en anden til en Handling eller en Unkladelse“.

Jeg beder lægge Mærke til, at ogsaa her jongleres der, for en Sigtelse fremgaar jo som et Resultat af en Undersøgelse, men naar man nægter at undersøge, hvordan i al Verden saa nogen Sinde naa til en Sigtelse?

Det er nøjagtigt det samme med „Forenede danske Motorejere“-Sagen. Man nægtede en Undersøgelse her, hvor det dog drejer sig om Tusinder af Medlemmers Penge, med den Begrundelse, at man skønnede, at en Undersøgelse ikke vilde udvise noget strafbart Forhold. Jeg har siddet i flere Timer i Justitsministeriet og tryglet om en Forklaring paa, hvorfra man havde denne Evne til at skønne. Jeg fik naturligvis ikke noget Svar. I Dag har vi Resultatet af Skønnet: Elith Jensen fik 3 Straffedomme, ved Direktør Kyhls Død afsløredes vild Uorden i Regnskaberne, den 24. Maj i Aar dømtes den tidligere Kontorchef i F. d. M. til 8 Maaneders Fængsel for Aktieselskabsforbrydelse og Meddelagtighed i Bedrageri. Forsvareren anførte, at Bedragerierne var udført efter Ordre af Direktør Kyhl, og at denne havde været en højt anset Mand, der havde været Statens Tillidsmand og haft megen Indflydelse paa det offentlige Liv. Kontorchefens Dom blev gjort betinget, fordi Retten erkendte, at Hovedansvaret laa hos den administrerende Direktør. Det var Resultatet af Anklagemyndighedens og Justitsministeriets Skøn.

Hvis man saa endda fulgte en bestemt Linie, hvis man saa skønnede hver eneste

Gang, at en Undersøgelse ikke vilde føre til noget Resultat, saa var der Mening i det, selv om Meningens maaske ikke var den allerbedste, men der var da saa en Linie i det. Men det gør man netop ikke. I andre Sager, der skønner man, der handler man, og der handler man ufortøvet.

Lad mig konkret nævne, at Vekselerer Suhr blev fængslet og dømt, til Trods for at ingen af hans Klienter havde anmeldt ham. Der handlede Politimyndighederne efter et Forlydende. En Direktør for et stort Firma blev fængslet for Underslæb og dømt, til Trods for at Underslæbet var dækket. Anmeldelsen stammede fra en Funktionær, der absolut ikke kunde føle sig bedraget.

Hvorfor denne Forskel i Sagernes Behandling? Der kan jo nævnes Eksempel efter Eksempel. Findes der nogen fornuftig Forklaring herpaa, saa lad os dog faa den!

Da Hamstringshysteriet for nogle Maaneder siden rasede her i Landet, opfordrede Politiet Borgerne til at gøre Anmeldelse, hvis de var vidende om Hamstring. Ja, man betonedede stærkt, at Anmelderen slet ikke behøvede at opgive sit Navn — nej, man var mere end tilfreds med at faa Navn og Adresse paa den formodede Hamstrer. Det var egentlig en køn Moral, Politiet her lagde for Dagen; men bortset herfra: man havde Vilje til og Evne til at tage fat og efterforske „Forbryderne“.

I „Forenede danske Motorejere“-Sagen skønnede man, at det ikke kunde nytte. Derimod nyttede det særdeles vel at sætte Anmelderen i Fængsel flere Gange, han var nemlig ikke anonym.

Er der noget om det gamle Ord, „at de smaa Tyve hænger man, de store lader man løbe“? Jeg mindes i den Forbindelse en Udtalelse af Politiaadvokat Lotinga, fremsat i et Interview i „Social-Demokraten“ den 2. Marts 1934, hvori han blandt mange andre Ting udtalte: „Jo højere vi kommer op i Samfundet, des flere Interesser bliver der at forsvare, og des større er Sammenspistheden, ikke sandt . . . og des større er ogsaa den intellektuelle Mulighed for at yde Modstand imod Opklaringen.“

Hvor utroligt det end lyder, kan Elith Jensen ogsaa tale med om hurtig og grundig Retsforfølgning. I 1934 stod han tiltalt for Bedrageri i Aalborg til et Beløb af 20 Øre — han skulde have forsøgt sig som blind Passager paa Omnibussen i Aalborg. Det maa siges til Politiets Ros, at dengang sparede man ikke paa Omkostningerne for at faa Forbrydelsen opklaret. Dengang kom Politi, Anklagemyndighed og Straffe-